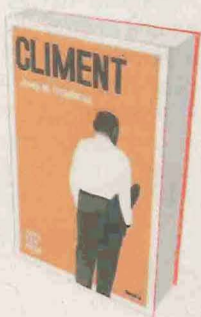

La puta calaixera de plàstic

CLIMENT
Josep M.
Fonalleras

Editorial: Amsterdam
(Badalona, 2013)
Pàgines: 216
Preu: 17,90 euros

**Josep M.
Fonalleras**
ha publicat
una novel·la
que té un molt
de puzzle narratiu
MANEL LLADÓ

Una coneguda revista espanyola d'humor sol publicar les portades descartades per a cada número, perquè "només hi ha una portada". Ho podria imitar. Només hi ha un títol per a aquest article, però en tenia més: "Materials per a una vida de lleure", "¿Què hi pinta, la mort, en l'últim llibre d'en Fonalleras?", "Sebastià & Climent", "L'aquí i el més enllà", "Reconstruint Climent".

Josep M. Fonalleras ha trigat menys que el protagonista de la seva història a publicar la nova novel·la, una joia narrativa. Com el seu Climent, a l'hora de compondre és un orfebre (o un lampista), tot i que aquí també es revela més enginyer que mai. Aquest puzzle narratiu posa en joc peces molt variades, i juga amb les diverses històries (amb els nivells diversos, i amb noms reals i tot) d'una manera molt hàbil, que, a vegades, fins fa marejar.

L'home que dóna títol a la novel·la encarna la coneguda figura de l'escriptor que no escriu, però que, això no obstant, ha dedicat tota la seva vida a la literatura i al patiment que se'n deriva. No ha donat ni una sola ratlla, però té molt de material recopilat per començar a redactar una novel·la en la qual pensa des de fa dècades. Hipocondríac irredeempt, és un tipus molt interessat, si no obsedit i tot, en la mort. De fet, en la història que projecta hi apareix un pintor suís, Ferdinand Hodler, especialitzat a retratar moribunds, i ell mateix, en Climent, ha fet un treball de camp no gens negligible sobre aquest assumpte (per exemple, visitar, acompanyat d'un amic, un dipòsit de cadàvers i anotar curiosament tot el procés que segueix un cos mort fins que se'n pot fer alguna cosa de profit per a la ciència).

En Climent té uns quants amics de tota la vida, els quals, de tant en tant, programen algun viatge. En l'últim que han fet plegats, a Roma, abans de la mort del protagonista, aquest decideix emportar-se una "puta calaixera de plàstic", en l'expressió d'un dels amics (en realitat, un joc de calaixos d'aquells que venen als xinos, en el seu cas tot ple de paperassa). La incomoditat de l'andròmina no és obstacle perquè la dèria de Climent arribi a bon port. Un cop passats els dies romans, el protagonista decideix quedar-se un temps més a la capital, i ja no en tornarà amb vida. Aquest gest postrem està associat amb la ferma resolució, després de mil ajornaments, d'escriure finalment la seva novel·la.

Mort Climent, els amics es reuneixen i conclouen que cal escriure la novel·la de l'amic, amb el suport del l'ingent material que

aquest ha llegat a la humanitat. Per a això, contacten amb un escriptor més jove, que se submergirà en els papers i en les manies de l'escriptor fantasma, i que, al cap i a l'últim, conclourà que, més que no pas un llibre, cal fer-ne una exposició, un acte commemoratiu. Aquest escriptor —amb una mare malalta en una residència i una relació amorosa de mal pronòstic— és, de fet, el gran protagonista de la història, per sobre del que dóna títol al llibre. Tradueix Bassani, fa algunes classes d'escriptura creativa i s'erigeix en una mena de marmessor-ressuscitador del gran Climent, en el suprem seny ordenador del seu caos.

En Climent hi ha una intertextualitat lúdica i lúcida, començant pels dos cavalls (el blanc i el negre) que apareixen al *Fedre*

L'apunt

Nascut a Girona el 1959, Fonalleras va debutar el 1985 amb *El rei del mambo*, amb què va guanyar el premi Just Manuel Casero. En total ha publicat setze títols de narrativa, entre novel·les i contes, a més de deu obres més per a públic infantil i juvenil, i una obra de teatre. Altres premis que ha guanyat són el Llorenç Villalonga, el Serra d'Or i el Vaixell de Vapor.

platònic. Fonalleras disposa, damunt la taula, les peces de la seva narració per fer-ne la síntesi. El relat va emergint dels detalls, de l'escampall de peces —moltes de les quals donarien per a breus novel·les independents—. La relació entre l'escriptor vivificador de Climent i la Sara, el seu amor, ens proporciona unes pàgines magnífiques, intenses. És un text Fonalleras cent per cent. Però encara més madur, més rodó: la mort ens espera en girar cada pàgina. El dia de la inauguració de la mostra climentiana l'escriptor i comissari no hi és. Ningú no sap on para. Com aquells cossos que han desaparegut un dia a la platja mentre prenen el sol, i que, molts anys després, surten a la superfície, descolgats de la sorra que se'ls havia empassat. Molt bona. *